

voor het eerst het woord tot Lize richtend, trok onmiddelijk zijn partij: „Foei mevrouw, dat meent u niet.... voor uw man is muziek een levensbehoefte.... hij is zóó muzikaal....!”

„Hoe wist ze dat?” drong het in Lize, wier afkeer groeide tot machteloos haat. Valsch en onecht voelde ze alles: de eenvoud van Helma's doorschijnend-witte kleeren, die evenzeer pose was als haar zedig gescheiden haar; en haar moeders kwijnende droefheid een vooze vertooning, gelijk het krip op de japon en de bloemkrans om het groote, opzichtige portret.

Toen zij opstond om heen te gaan verzoende Helma's meisjesachtig-hartelijk „dag lieve mevrouw” haar niet; en haar hekel ging zelfs nog naar de teemend-vriendelijke oude meid, terwijl die, dribbelig-hulpvaardig, Herbert hielp met zijn jas.

* * *

Heel dien verderen middag wrokte, in een broeiend zwijgen, elk van hen om eigen ergernis; bij de terugrit in de volle tram hadden ze niet gesproken en thuis zette Herbert zich in de serre met een boek, terwijl Lize, den zachten middag benuttend, nog uitging met het kind.

Maar aan tafel, toen hij een klap gaf op Jopie's handje, dat zijn mes wou grijpen, laaide opeens haar boosheid uit en dreef de tot stikkens verkropte drift haar van 't eene verwijt naar 't andere: hij hield zelfs niet meer van z'n kind.... zij noch Jopie konden hem iets meer schelen.... alleen voor dat malle nest had hij oogen en ooren, hij liet z'n vrouw voor gek op die visite zitten om dat aanstellerige wicht..! Haar schreiende stem werd al scheller en hooger; haastig stond hij op om de kamerdeur te sluiten voor de meid; en toen zij eindelijk ademloos zweeg, de handen voor 't snikkend gezicht sloeg, begon het kind, dat met verschrikte, wijd-gesperde oogen van den een naar de ander had gestaard, hevig en luid te huilen.

Ratelend kletste zijn vork op het bord.

„Ik verdom het verder,” barstte hij met heesche, afgebeten woorden uit, „als jij me hier het leven tot een hël maakt.... om niets, om niets versta je.... alleen om je eigen hysterische jalouzie.... dan moet je zelf de gevolgen maar dragen.... dan loop ik er uit, dan ga 'k hier weg tot je bedaard bent....”

Ontzet zag ze in zijn vertrokken, tot de lippen wit gezicht, z'n half-genepen van boosheid zwarte oogen.... toen draaide hij zich om, liep de kamer door met zware stappen, en even later dreunde hij de voordeur in 't slot....

* * *

Tot half één zat ze hem koud en bevend van zenuwachtigheid te wachten, haar spanning tot het uiterste opgestuwd bij elken voetstap die naderde door de zondagstille straat. Al haar boosheid was weggeëbd in de eindelooze uren van alleenzijn, terwijl ze elk harer grieven in weeke zelfbeschuldiging ontzenuwd had. Gelijk immer na een twist dacht ze, nu haar drift was gebroken, met weezin aan haar onbeheerschte hevigheid terug; begreep ze weer in onmachtig berouw hoeveel ze met haar verwijten had bedorven, hoe ze wild had uitgepraat, wat beter verzwegen was geweest. Terwijl ze met een schertsend woord, met een grap en een liefkozing soms zooveel van Herbert kon verkrijgen.... had ze nu misschien verloren wat door de toewijding van maanden moeizaam herwonnen werd.... nu 't immers juist zoo goed tusschen hen gegaan was, in den laatsten tijd....?

Haar overprikkelde verbeelding zag hem als slachtoffer door de zondagsherrie loopen, als trieste gast in een roezig koffiehuis.... verhalen spookten door haar gedachten van vrouwen, die door onzinnige jalouzie haar mannen op den slechten weg hadden gedreven, en in weeke sentimentaliteit neigde